

Människans sanna vän

Du står där ensam i Din hage
bland morgondimmors skira rök
när solens första stråle
över blanka pälsen strök
för att ila mig en insikt
om Din tysta existens
som mänsklighetens ryggrad
i Din tillit utan gräns

På Din svanka rygg så bågnad
vilar tusen år av gäld
då Du burit mig mot välfärd
genom vatten rök och eld.
Du rycker makligt gräs ur myllan
för att klara nästa dag
när Du troget stretar framåt
för vårt välbehag

Ditt värde mättes i kungariken
när Du i tvång fick ta Din del
av vår mörkaste av sidor
då girig makt var satt på spel.
Du rycker makligt gräs ur myllan
med Din tunga sorgsna blick
som Du förlåtande oss skänker
trots det trohetsbrott vi begick

När människan lärt sig gubevars
att vinna kraft ur det fossila
så slipper Du att streta
och Din onda rygg får vila.
Du rycker makligt gräs ur myllan
nu när Din storhetstid har flytt
och Din roll som plågat redskap
mot bästa vännens blivit bytt.

(Text och musik: B.Olander 1999)